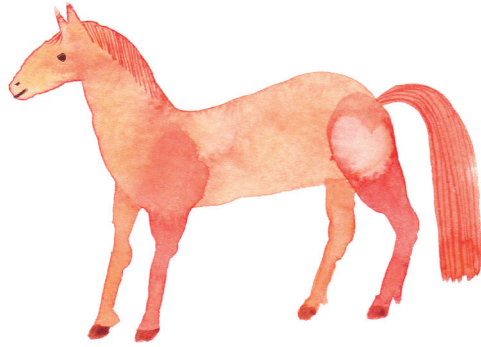

Fragment uit Wouter Klootwijk & Enzo Pérès-Labourdette, *Anne, het paard en de rivier*, Leopold, 2017. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

WERKPAARDEN

Het is voorjaar. Oom Theo heeft een brief geschreven. Er staat in dat hij in de herfst een paard nodig heeft voor in het bos. Vader heeft paarden.

Het zijn werkpaarden, ze zijn sterk.

Je hebt ook paarden voor plezier. Niet de paarden zijn het dan die plezier hebben, maar mensen die erop rijden. Op de werkpaarden van vader kun je ook goed rijden. Mensen die dat graag willen, vinden werkpaarden niet mooi. Ze vinden dat zo'n paard niet bij hen past. Ze willen een mooi paard dat mooi past bij de kleren die ze dragen en dat ze, als ze erop rijden, nog mooier zijn dan als ze ernaast lopen.

Anne zit graag op een werkpaard. Er waren altijd paarden. Al toen ze geboren werd.

De paarden van vader kunnen een boot op een kar door het zand trekken. Het zand van het strand. Ze trekken de kar met de boot erop de zee in. Dan komt de boot los van de kar en kan hij varen. Hij vaart naar mensen in zee die van een zeilboot zijn gevallen en niet weten hoe het verder moet. Of naar

mensen in zee van een boot die zonk omdat hij lek was.
Dan worden de mensen gered. Met de boot die de paarden de zee ingetrokken hadden.
Eerst wordt vader opgebeld dat de paarden moeten komen. Dan trekken de paarden de kar met de boot erop door het zand naar de zee. Dan springen mannen in de boot en als de boot loskomt van de kar, zo ver trekken de paarden hem de zee in, dan roeien de mannen naar de mensen in nood. De paarden trekken ook karren met hooi erop. En wagens met tonnen bier.

Theo heeft een paard nodig, zegt vader.
Zijn broer Theo woont in een groot bos dat het Zwarte Woud genoemd wordt, maar het is een gewoon bos. Niet zwart. Maar groen en geel en bruin.
In het bos worden bomen omgezaagd. Niet alle bomen tegelijk, maar om de vijf bomen gaat er eentje om. Dat is goed voor de andere bomen, die dan beter groeien, en het is goed voor planken. De omgezaagde bomen worden tot planken gezaagd. Maar dan moeten ze eerst het bos uit, naar de za-gerij.
In het stuk bos waar de broer van vader bomen weg wil halen, hogerop in de bergen, kan geen trekker op grote wielen komen. En voor mensen is zo'n boom te zwaar. Niet te tillen met twee handen. Ook niet met vier handen of acht.
Een paard kan een boom tussen de andere bomen door het bos uit slepen. En daarvoor heeft Theo, de oom van Anne, een werkpaard nodig.

Toen Teun en Theo twintig jaar oud waren, nee, Theo 21 en Teun 19, wilden ze weg van het huis waar ze geboren waren. In een kleine boerderij op een heuvel. Ze wilden er niet blijven. Ze wilden een eigen huis, maar ze wisten nog niet hoe.

En waar ze het zouden vinden.

‘Ik ga die kant op,’ zei Teun. Hij wees naar het westen.

‘En ik ga die kant op,’ zei Theo. Hij wees naar het oosten.

‘Laat wat van je horen,’ zeiden ze tegen elkaar.

‘Goed, maar het kan wel even duren.’

Een paar jaar later hoorde Teun dat Theo in het Zwarte Woud werk gevonden had en een houten huisje had gebouwd.

En Theo hoorde dat Teun tot aan de zee was gegaan en achter de duinen een schuur had gevonden. Van de helft van de schuur had hij een woonhuis gemaakt en van de andere helft een stal. Met sterke werkpaarden.

Eerst twee paarden, daarna veulens, toen werden het er meer.

Annes moeder zit op ballet. Ze gaat vier keer in de week naar de grote stad. Ze danst op een podium voor een zaal vol mensen. Er is ook een orkest. De mensen klappen telkens als de muziek even stopt en Annes moeder een buiging maakt. Soms klapt iemand te vroeg, door de muziek heen. Dacht hij dat het al afgelopen was.

Als moeder gaat dansen, eet ze niet mee met Anne en haar vader. Ze zegt dat ze niet goed danst met eten op.

Laat in de nacht komt ze thuis. Dan eet ze. Als Anne slaapt.

De koning is een keer op bezoek geweest. Eerst kwam de burgemeester. Hij zei tegen Teun: ‘De koning komt. Dan moet je iets verzinnen met je paarden. Niet iets wat heel gewoon is, maar iets waar de koning van opkijkt.’

De vader van Anne dacht lang na. Haar moeder ook en opeens wisten ze het.

Een balletdansje doen op de rug van een paard.

De koning kwam eraan. ‘Hij komt, hij komt,’ had de burgemeester geroepen die voor de koning uit liep.

Moeder deed een pasje naar voren op het paard en daarna danste ze een pasje naar achter.

De koning had spontaan geklapt en toen hij klapte, klaptten ook de nette mensen die met hem waren meegekomen. Maar voor je het wist, waren ze verdergegaan. Ze waren alweer weg toen Annes moeder, die Maria heet, nog een keer naar voor en achter wilde dansen. ‘Hou maar op,’ zei de burgemeester en hij holde achter de koning aan en de nette mensen, die verderop al aan het kijken waren naar wat ze daar voor hem verzonnen hadden. Iets met een knal, want Anne hoorde een knal.

‘Theo heeft een paard nodig. Maar ik heb geen tijd om er een te brengen.’

‘Kan een paard met de trein?’ vraagt Anne.

‘Vroeger kon dat, je had paardentreinen. Soldaten gingen niet helemaal te paard naar de oorlog. Ze gingen eerst een heel stuk met de trein, met de paarden in wagons. Nu kan het niet meer.’

‘Is het ver?’ vraagt Anne.

‘Een dag en een nacht rijden met een vrachtwagen, maar ik vind een dag rijden al te lang voor een paard. In de bochten valt het bijna om en achter in een vrachtwagen kun je niet naar buiten kijken.’

‘Een paard kan lopen,’ zegt Anne.

‘Maar een paard weet de weg niet.’

‘Ik kan mee,’ zegt Anne, ‘op het paard en ik vraag de weg onderweg.’

Vader zegt een tijdje niks.

‘Het kan,’ zegt hij na een halfuur nadenken. ‘Het kan, maar dan ben je wel een paar dagen onderweg.’

‘Dat is niet erg,’ zegt Anne.

‘Het is niet moeilijk de weg te vinden,’ zegt vader. ‘Ik breng je

tot aan de rivier. Het bos waar oom Theo woont, ligt aan de rivier. Als je met het paard langs de rivier loopt, kom je er. Maar het is een lange reis. Ik vraag het je moeder als ze thuiskomt. Als het van haar mag, gaan we morgen een paard uitzoeken.' En het mocht.

'Natuurlijk vind ik het goed,' zei mama Maria. 'Wat zou ik dat zelf graag hebben willen doen toen.'

'Toen?'

'Toen ik nog zo jong was als Anne. Ik wou avonturen beleven maar wist niet waar een avontuur begint en hoe het verder moet. Toen ging ik maar dansen in mijn kamer. En dromen van avonturen.'

'Wat droomde je dan als je danste?'

'Dat mensen kunnen vliegen.'

Vader Teun lacht.